

Klenovské noviny

d v o j m e s a č n í k o b c e K l e n o v e c

XVIII. ročník

číslo 1/marec 2022

klenovskenoviny@klenovec.sk

www.klenovec.sk

Príhovor starostky obce ku Dňu učiteľov

Vážené pedagogické zbory klenovských školských zariadení, mesiac marec nám ponúka možnosť myslieť Dňom žien na krásu a poslanie ženy. Prvým jarným dňom na premeny v živote. Dňom učiteľov na úctu a vďaku za vzdelanie. Marec je aj mesiac knihy. A učiteľ a kniha majú k sebe veľmi blízko.

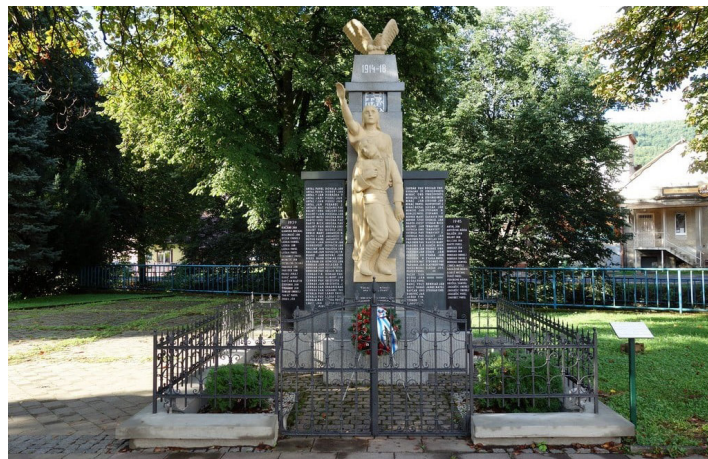
Je pre mňa ct'ou, vážení pedagógovia, prejať Vám vďaku pri príležitosti Dňa učiteľov. Každé dieťa po prežití bezstarostného života plného hier a radosti v materskej škole prichádza do základnej školy. Čas výchovy, vzdelávania, zasväcovania do rôznych vyučovacích predmetov, ale aj do umenia, zručnosti, či poznávania dobra a zla. Viem, aké veľké úsilie v súčasnosti vynakladáte, aby sa nástrahy, ktoré život prináša, Vašich zverencov dotýkali čo najmenej.

Ďakujem Vám za všetko, čo odovzdávate našim deťom. Máte v rukách významný podiel zodpovednosti za úroveň vzdelania tých, ktorí budú raz viesť túto krajinu a významne ovplyvňovať život v nej.

Želám Vám všetkým, pedagogickým i nepedagogickým pracovníkom, v mene obecnej samosprávy i v mene svojom, vnútornú silu, tvorivé nápady, aby sa Vám darilo dosiahnuť svoje ciele v pracovnom, ale i v osobnom živote, aby ste mali vnímavých žiakov, chápujúci manažment a pohodu v pracovnom kolektíve.

Chcem pozdraviť aj našich učiteľov, ktorí sú už na zaslúženom odpočinku. Nezabúdame na Vás, vážime si prácu, ktorú ste vykonalí. Pribúdajúce roky vôbec nie sú dôvodom na nostalgiu a najmä nie u Vás, lebo obzretie sa späť, na Vaše dielo, plné úspešných ľudí v rôznych oblastiach nášho života, je vizitkou Vašej kvalitnej a obetavej práce počas produktívneho veku. Nech sú ďalšie roky Vášho života naplnené dobrým zdravím a spokojnosťou!

Zlata Kaštanová, starostka obce

Dňa 23. januára 2022 sme si pripomenuli 77. výročie oslobodenia Klenovca

Uvedomujem si, že patríam ku generácii, ktorá mala ako posledná možnosť stretnúť sa s priamymi účastníkmi týchto udalostí a preto sa dnes s vami podelím o spomienky tety Mani Zúrikovej Kordošovej, ktorú som osobne poznala. Citujem z jej zápisov:

„22.1.1945 včas ráno, okolo 4.00 hod. nastal strašný výbuch. Do vzduchu vybehol most nad Rimavou a mnoho domov bolo poškodených na veľmi širokom okruhu, lebo nálože boli silné. Našťastie o život neprišiel nikto. Po tomto výbuchu nastal hromadný ústup Nemcov, jedni ťahli na Kokavu nad Rimavicou, ďalší na Ráztočné smerom na Čierny Balog.

Tam ich čakali naši partizáni a partizáni z Čierneho Balogu a tak z týchto vojakov neprešiel živý nikto.

Svitol slávny deň pre Klenovec, deň 23.1.1945. Ráno, okolo 10.00 hod. prišla hliadka troch sovietskych vojakov na koňoch, obzreli terén, či Nemcov neni. Popoludní sme zišli na hlavnú cestu od Hnúšte a tam sa (Pokračovanie na 2. strane)

Horúca knižná novinka docestovala domov – do Klenovca

Dňa 11.2.2022 presne napodludnie priviezol kuriér, priamo z tlačiarne paletu kníh o našej obci „KLENOVEC – malá vlastiveda“. Toto dielo vzniklo z pera dvoch našich rodákov - Júliusa Molitória a Igora M. Tomu. Som vďačná, že sa rozhodli napísať knihu o našej obci, hoci obidvaja už dlhé roky žijú mimo nej. Nakoľko sa nejedná o román, bola z ich strany potrebná časovo náročná spolupráca s ďalšími občanmi pri získavaní podkladov a informácií.

Klenovec má od svojho vzniku bohatú spoločenskú a kultúrnu históriu, ktorú je potrebné zachovať aj pre ďalšie generácie. Táto kniha o obci je určite jednou z takýchto možností. Autori sa snažili zachytiť niekoľko oblastí, ako aj niekoľko

období života našej obce. „KLENOVEC – malá vlastiveda“ určite zaujme našich obyvateľov, rodákov i nadšencov histórie nášho regiónu.

Kniha očarí svojím vzhľadom, pútavým textom a ľahkým čítaním. Veď ju napísali dvaja skúsení autori, ktorí vydali už niekoľko kníh o našej obci. Po jej príprave oslovili vedenie obce a poslancov obecného zastupiteľstva, kde našli pochopenie a podporu na jej vydanie. Vyšla v náklade 300 kusov (100 kusov zostalo autorom a 200 má obec).

Novej publikácii o Klenovci želám veľa vnímavých a spokojných čitateľov.

Zlata Kaštanová

Aký si bol, prvý polrok v Základnej škole s materskou školou Vladimíra Mináča?

Veselý aj smutný. Začali sme ho s optimizmom, radosťou, že sme opäť v škole. Ale netrvalo to dlho. V posledných týždňoch rubriku Novinky na našej webovej stránke zaplňali oznamy o karanténe a dištančnom vzdelávaní. Vystriedali sa takmer všetky triedy. Buď ochorel niekto zo žiakov alebo učiteľ. Vírus sa nevyhol ani našim kuchárkam.

Počas 1. polroka sa vzdelávanie striedalo, raz v škole, raz z domu. Bolo to náročné obdobie pre žiakov, pre učiteľov, ale aj pre rodičov. Hlavné rodičom mladších žiakov to spôsobovalo problémy, ísť do zamestnania, dieťa sa muselo učiť z domu. Zabezpečiť, aby sa dieťa pripojilo na online hodiny, aby nezaspalo, aby malo čo jesť, aby sa necítilo opustené, aby mu mal kto poradiť, pomôcť. Po ozname o karanténe sa v očiach žiakov objavili aj slzy s otázkou: Prečo zase? Chceli byť v škole, so svojimi spolužiakmi, kamarátmi. Spolu sa smiať, naháňať po triedach. Iní sa potešili, získali viac času pre seba, na svoje záujmy, záľuby. Naši deviataci mali v tomto náročnom období dôležitú úlohu – rozhodnutie, kam po skončení základnej školy. Dni otvorených dverí na stredných školách aj tradičná burza stredných škôl prešli do online priestoru. Veľkou pomocou pre nich bola výchovná poradkyňa, ktorá usmernila, hľadala informácie, poradila, keď to bolo treba. Niektorí boli pevné rozhodnutia, iní menili svoje rozhodnutia, ale vybral si každý. V apríli ich čaká Testovanie 9, tu sa ukáže, aký dopad na vedomosti má dištančné vzdelávanie, ale aj zodpovednosť

každého jednotlivca za svoje vedomosti. Ešte stále majú trochu času dobehnúť zameškané.

Prvý polrok je za nami, treba ho zhodnotiť. Vyučovanie sme zvládli, ale chýba nám mimoškolská činnosť, záujmové útvary pracujú obmedzene, ale snažíme sa. Vyšlo ďalšie číslo školského časopisu vďaka šiestakom a vedúcej grafického krúžku, bedmintonisti trénujú, sú šikovní, darí sa im na súťažiach. Dejepis je tiež záľubou niektorých jednotlivcov, ukázali to na okresnom kole dejepisnej olympiády. Jedno prvé miesto a ďalší dvaja úspešní riešitelia. V školskom kole Pytagoriády sme mali 6 úspešných riešiteľov, ktorí sa už tešia na okresné kolo. Žiaci sa s pomocou počítačov nie len učia a samozrejme hrajú, ale celkom pekne pracujú na hodinách informatiky. Nestačí im „len také obyčajné programovanie“ nejakej postavičky a preto začali programovať Micro:bity – „malé doštičky“, ktoré dokážu ovládať ďalšie zariadenia. Vyhlásili sme druhé kolo fotografickej súťaže Región mojím objektívom. Fotografie z prvého kola sú už zarámované a zdobia priestory našej školy.

To sú malé úspechy, ale pote-

šia. Vyhlásili sme štvrtý ročník výtvarnej súťaže Vladimíra Mináča „Môj rodný kraj, najkrajší kút v širom svete“ v spolupráci so ZUŠ pri príležitosti stého výročia narodenia Vladimíra Mináča, ktoré si pripomenieme v auguste.

Aké sú teda výsledky prvého polroka? Zo 192 žiakov školy prospelo 162, čo je 85%, neprospelo 22 žiakov -11% a 8 žiakov nebolo hodnotených, plnia povinnú školskú dochádzku mimo územia osobitným spôsobom. Za výborný prospech alebo vzornú dochádzku sme udelili 41 pochvál, pokarhaniu sa nevyhli žiaci, ktorí neospravedlnene vymenškávali vyučovanie alebo nezvládli svoje správanie a porušovali školský poriadok, tých bolo 9. Traja to dotiahli na dvojky zo správania počtom neospravedlnených hodín a úmyselným vyhýbaním sa vyučovaniu. Celkový počet vymenškaných hodín je 15 915, čo je v priemere 86,5 hodiny na jedného žiaka. Klesol počet neospravedlnených hodín na 114, na jedného žiaka pripadá priemerne 0,6 hodiny. Pre žiakov sme úspešne rozbehli projekt Spolu múdrejší 3. Je zameraný na doučovanie žiakov, ktorí potrebujú učivo znovu vysvetliť, precvičiť, pomôcť. Je to pre tých, ktorí v škole dosahujú slabé výsledky, hrozí im opakovanie ročníka, ale aj pre tých, ktorí chýbali a zameškané učivo sa nedokážu sami doučiť. Cieľom projektu je znížiť percento neprosievajúcich žiakov. Zapojilo sa do

neho päť učiteľov v predmetoch slovenský jazyk a literatúra a matematika, žiaci sa zapájajú podľa ich usmernenia a vlastnej potreby. Stačí učiteľov osloviť a povedať s čím treba pomôcť. Aj tu je krok dopredu, keď žiak vie presne povedať, čo mu nejde, čo treba vysvetliť.

Pustili sme sa aj do úprav v priestoroch školy. Pamätná izba Vladimíra Mináča a Regionálna izba dostanú nový šat, nový vzhľad. Stále sa rekonštruje budova školských dielní, vytvárajú sa nové priestory pre Súkromnú základnú umeleckú školu – tanečná sála, priestory pre hudobný aj výtvarný odbor. Nevyhli sa nám ani smutné udalosti, naše rady navždy opustila kolegyňa Mgr. Darinka Brndiarová, ešte raz ďakujeme za vykonanú prácu.

Covid pomaly ustupuje do úzadia, straší nová udalosť. Slová, ktoré sa ťažko vyslovujú – vojna na Ukrajine. So žiakmi treba hovoriť, mnohí majú strach. Vysvetľovať slovo vojna, jej následky. Dúfam, že sa to čoskoro skončí, že zvíťazí zdravý rozum. Blíži sa jar, príroda začína ožívať, kvitnú sneženky, na svitaní sa začína ozývať spev vtákov. Nech sa teda v nasledujúcom období zobúdzame do veselých dní. Dúfam, že jarné slniečko všetko rozžiarí, zohreje a náš školský život sa dostane do normálnych kolaj. Žiaci budú sedieť v školských laviciach a učiť sa spôsobom, na aký sme boli zvyknutí.

Lubomíra Vančíková
riaditeľka ZŠ s MŠV. Mináča

Dňa 23. januára 2022 sme si pripomenuli 77. výročie oslobodenia Klenovca

(Dokončenie z 1. strany)

v nepretržitom prúde valilo sovietske vojsko, jedni šli pešky, iní sedeli na delách a kaľušiach. My sme vzali so sebou čo sme mali na jedenie, ovocie i pomlisky. Ja som mala i kvet červeného muškátu, ten som dala vojačke – žene ČA. Tá zoskočila z dela, objala ma a plakali sme obe. Pri tom vjazde ČA do Klenovca nazbehlo sa toľko ľudí, čo predtým nebolo o nich ani chýru. Takto sme privítali

našich osloboditeľov.

Na druhý deň došla rumunská armáda. Tá so sebou viedla také množstvo koní, že vo veľkom Klenovci, kde stodôl bolo neúrekom, nemala tie kone kde popratať. Mnohé boli umiestnené aj v obytných domoch a aj vonku mrzli na tej zime. O dva dni boli rumunskí vojaci zaradení do boja cez Pavlinku na Rimavskú Pílu a Tisovec. V Klenovci bola zriadená poľná vojenská rumunská nemocni-

ca. Vyše dvoch mesiacov v nej ošetrovali ranených rumunských vojakov, prevádzkali amputácie končatín, väčšinou bez narkózy a veľa vojakov aj zomrelo. Pochovaní boli na našom cintoríne, no po oslobodení prevezení boli na spoločný cintorín. Práca nás, Klenovčanov, sa môže zdať drobnou, málo významnou, ale bola ako ohnivák reťaze, ktoré zapadajú do seba a vytvoria silnú reťaz. Súdržnosť a jednomyselnosť nás, Klenovčanov, robila divy. Nikto nežaloval, nikto z radov domácich nebol zradca a to je čo povedať pri rôznorodosti

ľudských pováh. Toto je obraz, ktorý som prežila a videla ja svojimi očami, lebo každý inakšie vidí tú istú a jednu vec.

Prežili sme túto vojnu, no na tieto útrapy do smrti nezabudneme a z celej duše si prajeme, aby nebolo viac vojen, aby nikto neprežíval tie hrôzy, ten strach, tú ľudskú biedu a tú surovosť ľudí 20. storočia, akú sme prežívali v 2. svetovej vojne. Teraz musíme všetci spoločne bojovať o zachovanie mieru!

(Slová veľmi aktuálne práve v tomto období!)
Zlata Kaštanová

Dňa 23. januára 1945 bol oslobodený Klenovec. Štyridsaťdva obetí 2.svetovej vojny nám v Klenovci na námestí navždy pripomínajú mená, ktoré sú vytesané na pamätníku. Medzi nimi je aj Pavel Takáč, narodený 5. 6. 1923. Bol to syn sestry mojej milej svokry Ilonky Antalíkovej, rodenej Ľaudisovej. Niekoľko rokov som pomáhal opravovať jeho hrob, kým ho nedala opraviť jeho neter Danka Cochová. Svokra sa ma často spýtovala, či je v poriadku Palíkov hrob. Tak ho volali, pretože Palíkovi zomrela mama Mária, keď mal necelé dva roky. Takáčovci mali v Klenovci do roku 1947 na Rimave dolný mlyn (na fotografii), kým sa nevybudo-

vala regulácia Rimavy. Potom sa odsťahovali do Veľkého Blhu. Pavel chodil do školy v Klenovci, sledoval prácu v mlyne aj na veľkom dvore kde sa otáčali vozy. Tiež rád pozoroval, ako otec Július opravuje autá, ktoré používal na prevážanie ľudí aj pošty do Hnúšte a späť. Študoval na gymnáziu v Tisovci, no vyučil sa za obchodníka. Pracoval potom v obchode v Hnúšti, odkiaľ sa zachovala fotografia. Stojí na nej celkom vyzadu.

Po vyhlásení povstania 29. augusta 1944 sa prihlásil začiatkom októbra spolu s ďalšími mladými mužmi z Klenovca k partizánom aj Pavel. Rodina ho veľmi odhovárala. - „Palko, veď tam môžeš prísť aj

S L O B O D A

o život“. O ten vzácny život, ktorý jemu aj s bratom Julom pomáhala prežívať po smrti matky celá rodina. Podarilo sa im to, pretože sa zo života naozaj tešil. Dakedy až veľmi vystrájal. Stále ho volali Palík, aj keď už mal 21. rokov. Veď preto aj odpovedal, ako dospelý chlap: - „No, keď mám prísť v tejto vojne o život, tak na to nebudem čakať v posteli. Vy ste ma tak naučili - nikdy sa nevzdávaj!“

Pavel Takáč nastúpil do SNP a bol pridelený do skupiny kpt. A. S. Jegorova v Brezne. Dňa 20. októbra 1944 sa museli partizáni stiahnuť z Brezna do Čierneho Balogu, pretože sa veľmi rýchlo blížili Nemci, ktorí do mesta vstúpili 26.októbra poobede. V ten istý deň veľká skupina partizánov v Balogu potrebovala ešte doplniť zásoby proviantu a munície. Do akcie sa prihlásili dobrovoľne Pavel Takáč a Laco. - „Poďme, kým sa dá,“ - povzbudil vraj Pavel. Na prevoz používali lesnú železnicu. Rušeň pripravili 18-ročný kurič Dezider Švec a 51-ročný rušňovodič Ján Nikolajdes. Cestu dlhú asi 10 km vedľa Čierneho Hrona poznali dokonale, ale zažívali napätie, či sa už za niektorou zákrutou neobjaví nejaký nemecký vojak. Dopadlo to horšie. Vlak vošiel svojím typickým hrmotom do Hronca, ktorý v tej dobe už bol obsadený nemeckou armádou. Partizán Laco vraj stačil vystreliť, podarilo sa mu zoskočiť z idúceho vlaku a ujsť. Ostatní traja také šťastie nemali. Rušeň musel zastaviť. Pavla Takáča, Jána Nikolajdesa a Dezidera Šveca postavili hneď k múru najbližšej budovy a na mieste zastrelili. Z vojenského pohľadu prehrali, zomreli. Z pohľadu ľudskosti nie, pretože sa postavili zlu, aj keď mali malú šancu. Partizáni v Balogu sa nedočkali návratu priateľov. Nemci sa potom hnali dolinou na Čierny Balog.

Nepriateľská nemecká armáda nemala za cieľ ukázať národom ako si treba pomáhať, obrábať pôdu a stavať domy. Nie, chceli ukázať svoju moc. Vydesiť zastrašiť. Nevšíмали si plač, zúfalstvo, bezmocnosť? Nestačilo im tých troch zastreliť, ale ich ešte aj obesiť za nohy? Oproti tomu vyniká

ľudská úcta k mŕtvemu telu, ktorú prejavil katolícky farár z Hronca. Vynaložil úsilie a odvahu, aby zistil totožnosť neznámeho vojaka a zatelefonoval do Klenovca, čo sa stalo. Takáčovci mali auto, tak si Palka doviezli domov.

Danka Cochová, neter Pavla Takáča, našla v rodinnej Biblii zapísané: - „Dňa 1.novembra 1944 sme si nášho Palíka doviezli do Klenovca. Zomrel 26.októbra, pohreb bol 2.novembra. Pohrebu sa zúčastnila len najbližšia rodina a pán farár Slosiarik. Lenže predsa tam nebola len rodina. - „Bolo tam veľmi veľa ozbrojených nemeckých vojakov,“ - spomínali pamätníci. - „Kráčali po oboch stranách sprievodu a tiež vpredu aj vyzadu až ku hrobu. Všade na uliciach stáli hliadky.“ Keď mi to ľudia rozprávali, vnímal som u nich strach a bolesť zmiešanú s bezmocnosťou. „Nedalo sa ani len opýtať vojakov - čo ste vy za ľudí?“

Píše sa rok 2022 a žijeme v čase

Čo nového v „špecke“...

Školský rok 2021/2022... Od septembra opäť pokračujeme v neustálom kolotoči, ktorý spôsobuje „korona“. Zo začiatku sa zdalo, že by tento rok mohol byť pokojnejší, ale nie je. Síce sme neboli ani raz zatvorení celoplošne, škola je od 1.septembra 2021 stále otvorená, avšak dochádzka žiakov, a veru občas aj zamestnancov, je všelijaká. Karanténa, návrat do školy, opäť karanténa, návrat do školy a takto stále dokola... Zdá sa však, a verím tomu, že sa to už bude pomaly ustáľovať. Predsa len, zrušenie niektorých opatrení, zmeny v Školskom semafore, príchod jari, to všetko dáva nádej...

Jedna katastrofa ustupuje a máme tu druhú... Ešte horšiu... Veď čo už môže byť horšie ako vojna? Všetci máme strach a obavy, mnohí z nás môžu byť z tohto všetkého deprimovaní, stále nám však ostáva veriť, že sa to skončí. Veľmi si to prajem. Zachovajme pokoj a rozvahu, panika ešte nič nevyriešila.

slobody, keď môžeme vyjadriť svoj názor bez následkov. V kritických situáciách, ako je pandémia, združovanie, nám dochádza trpezlivosť a snaha dohovoriť sa. V diskusii sa nehľadá lepšie riešenie, ale čo najodvážnejšie slová nenávisti voči ľuďom s iným názorom. Uvedomujem si, že tento príbeh je nad rámec mojich skúseností. Chcel som nejako povedať, že vojnové pamätníky (po celom Slovensku je ich veľmi veľa) majú silný odkaz v tom, aby sme pamätali, že vojna je zlá. Niektorý povedal: - „Mier nikdy nepríde, kým nezmeníme ľudskú povahu, kým sa ľudia nezačnú milovať, namiesto toho, aby sa nenávideli.“ Znie to pekne, ale je to možné? Som odkázaný spolu so všetkými ľudskými bytosťami hľadať zdroj lásky niekde inde ako v ľuďoch. Len vtedy, keď prijmem Božiu, nebojácnu, nezaslúženú, nepochopiteľnú lásku k sebe samému, budem schopný milovať ľudí napriek ich nedostatkom. Milovať aj vtedy, keď si to nezaslúžia. Nebojácná láska nie je založená na ľudskom výkone, ale na Božej milosti.

Ján Kováčik

Toto je však iná téma, preto sa vrátim k našej škole.

Od septembra do decembra sa tri triedy našej školy vyučovali v priestoroch starej fary, ktoré nám už v minulom školskom roku poskytla ECAV v Klenovci, za čo sme veľmi vďační. Pred Vianocami bola väčšina prác na rekonštrukcii druhej budovy ukončená, ostali ešte menšie vonkajšie úpravy a niektoré nedokončené práce, ktoré nebránia prevádzke budovy. Od januára 2022 sa tieto triedy mohli vrátiť do hlavnej budovy a vyučujú sa vo vynovených priestoroch. Napriek všetkým prekážkam, ktoré sa vyskytli od septembra, snažíme sa zabezpečiť čo najkvalitnejší výchovno-vzdelávací proces s rôznymi motivačnými a zaujímavými aktivitami.

Plníme rôzne úlohy z projektu Recyklohry. Žiaci I.stupňa vyrábali domáci telefón. K jeho výrobe použili plastové tégly a jeho funkčnosť zdokonalili (Pokračovanie na 4. strane)

Čo nového v „špecke“...

(Dokončenie z 3. strany)

šnúrkou a korálkou. Vyrobené telefóny žiaci odskúšali, telefonovali svojim spolužiakom. Zároveň žiaci realizovali Deň bez mobilu, keďže mobil sa stal neoddeliteľnou súčasťou života ľudí všetkých generácií. Požívame ho takmer pri akejkoľvek dennej činnosti, namiesto tradičného budíka, nahrádza nám hodiny, niekedy aj televíziu a slúži nám na rôzne formy komunikácie, získavanie informácií, či hry. Svetový deň bez mobilu sme si so žiakmi našej školy pripomenuli zaujímavou aktivitou. Posielanie správ a fotiek sme vymenili za ručné napísanie správy a namiesto fotky žiaci nakreslili pekný obrázok. Spolu sme sa presunuli do dávnejšej doby, kedy si ľudia posielali vlastnoručne písané správy, vyznania, odkazy a listy. Venovali sme sa aj téme

bezpečnosti na internete, v súčasnej dobe veľmi aktuálnej. Hovorili sme o ochrane súkromných údajov na internete, najmä na webových stránkach sociálnych sietí. Žiakom sme danú problematiku priblížili prostredníctvom filmu s názvom Odpojiť. Film má zaujímavý príbeh a skúma následky používania moderných technológií, i to, ako tieto vymoženosti ovplyvňujú naše vzťahy. „V zdravom tele – zdravý duch“ je výrok, ktorý používali už starí Gréci. Človek sa cíti dobre, keď je zdravý. A to nielen po fyzickej, ale aj po psychickej stránke. Nehovoriac o aktuálnej záťaži na organizmus spojennej s ochorením COVID-19, ale i spôsobom života, ktorý veru nie je najzdravší. Aj my sme sa počas celého mesiaca január venovali otužovaniu a pohybu na čerstvom vzduchu.

Tento rok počasie prišlo aj nadšencom korčuľovania na ľade

Milovníci korčuľovania na ľade si túto záľubu mohli užívať v mesiaci január a začiatkom mesiaca február 2022 na našom klzisku na sídlisku. Vďaka mrazivému počasiu a ochote pár dobrovoľníkov pod vedením Martina Štefánika, ktorí každý večer ľadovú plochu pozametali a zaliali vodou, lebo boli presvedčení, že k správnej zime patrí aj dobrý ľad, bolo klzisko každý deň pripravené priniesť nové zážitky na ľade s kamarátmi, alebo rodičmi. Minusové teploty v týchto mesiacoch všetkým korčuľiarom pod holým nebom priali užiť

si radosť z tohto zimného športu, v peknom prostredí a za dobrých podmienok. Tak tie deti, ale aj dospelí, ktorí vytiahli svoje korčule a našli si čas, užili si voľné chvíle na ľade, s korčuľami na nohách od rána až do večera. Lebo toto sezónne športovisko je navyše aj osvetlené, s parkovacími plochami priamo pri klzisku.

Aj touto aktivitou sme sa snažili vyjsť v ústrety nadšencom zimných športov, ale hlavne potešiť deti a ich rodičov. Verím, že tento rok sa to podarilo.

Zlata Kaštanová

Šmýkali sme sa, guľovali, či len tak sa prechádzali na čerstvom vzduchu. Záleží nám na tom, aby sme boli predsa zdraví. Okrem športu stále veľa vyrábame, kreslíme, maľujeme. Zapojili sme sa do súťaže Gemersko-malohontského osvetového strediska v Rimavskej Sobote Fašiangy na Gemi. Dominik Oláh a Dominik Cibula boli ocenení za priestorovú prácu a Mirka Cibulová obsadila 2. miesto za maľbu. Výhercom gratulujeme.

Blíži sa jar, zima je pomaličky na ústupe, už sa tešíme na teplejšie slnečné lúče, dlhšie dni, jarné kvietky, ktoré potešia zrak i dušu. Napriek všetkému zlu, ktoré sa neďaleko nás deje, prajeme všetkým hlavne zdravie a veľa síl na zvládnutie každodenných starostí. Nezbúdajme na pomoc druhým. Je to dôležité, nikdy nevieme, kedy práve my budeme pomoc potrebovať. Každá, aj malá pomoc, má zmysel. **Špeciálna základná škola Klenovec**

Oporný múr na Ul.1. mája už slúži obyvateľom

Oporný múr pred rekonštrukciou...

Foto: archív obce

Poslednou investičnou aktivitou v roku 2021 v našej obci, ktorú sme dokončili v mesiaci december 2021, bola stavba oporného múru. Obec ju hradila z vlastných zdrojov. Obyvatelia na Ul.1. mája sa už nebudú musieť obávať prívalových dažďov, ktoré poškodzovali prístupovú asfaltovú komunikáciu a zapríčiňovali vypadávanie skál a rozpadanie starého oporného múru, ktorý ohrozoval rodinné domy v jeho blízkosti.

Naša obec sa už niekoľko rokov venuje protipovodňovým opatreniam budovaním oporných múrov, odvodňovacích kanálov, čistením vpustov a podobne.

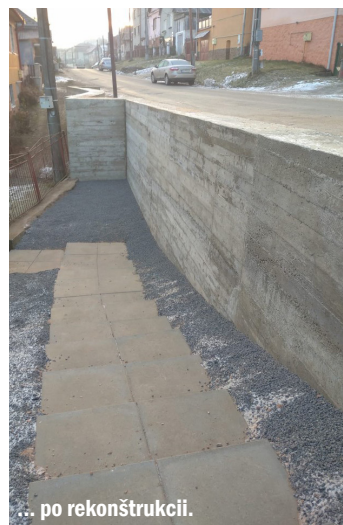
Vybudovaním tohto oporného múru sa vyriešil dlhoročný problém potreby spevnenia prístupovej komunikácie, ako aj dlhoročný problém ohrozenia obyvateľov zosuvom cesty k domom pod ňou. Vďaka ústretovosti pracovníkov firmy, ktorá práce vykonávala, obyvatelia nepocítili obmedzenia ani v pešom, ani v automobilovom pre-

sune touto časťou obce.

Vybudovanie nového oporného múru bolo dôležité aj z bezpečnostného hľadiska, keďže uvedený úsek musí čeliť zvýšeným dopravným nárokom nielen osobnej, ale aj nákladnej automobilovej dopravy. Teší nás, že sme to stihli do príchodu zimy.

V podobných aktivitách budeme pokračovať aj v roku 2022.

Zlata Kaštanová

... po rekonštrukcii.